

v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest rozhodnouti o výtce stížnosti, že prý prvý soudce neměl výživné přiznati dítěti ode dne 14. prosince 1929. Ani v tomto směru neshledal rekursní soud stížnost odůvodněnou. Základem tohoto řízení a jemu následujícího rozhodnutí byl původní návrh matky ze dne 14. prosince 1929. Ta okolnost, že matka návrh pak doplnila a opatrovník pak k němu přistoupil, neznačí nic jiného, než, že tím byly odstraněny formální nedostatky návrhu, nikoliv však, že byl učiněn návrh nový; přistoupil-li opatrovník dodatečně k původnímu návrhu matky, jest logicky souditi, že se to stalo s úmyslem, by výživné bylo přisouzeno ode dne původního návrhu ze dne 14. prosince 1929, jenž tomuto řízení byl základem. Nezletilé děti jsou pod zvláštní ochranou zákona; jak by také dítě k tomu přišlo, by pykalo za formální chyby třetích osob. Zdůrazniti jest, že v původním návrhu matka nic nežádala pro sebe, nýbrž jen vyměření výživného pro dítě. Proto rekursní soud nesdílí názor stěžovatele, že první soudce vyměřil výživné částečně pro minulost a že by v tom směru jen matka mohla uplatňovati nárok podle § 1042 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá souhlasná usnesení nižších soudů jen proto, že že mu bylo uloženo platiti výživné již od 14. prosince 1929, ode dne, kdy návrh na placení výživného byl učiněn matkou dítěte, nikoliv teprve ode dne 26. srpna 1930, kdy k tomuto matčinu návrhu přistoupil kolisní opatrovník, pro nezletilé dítě dodatečně zřízený. Dovolací stížnost jest posuzovati podle § 16 nesp. říz., jenž ji připouští jen pro zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem anebo se spisy nebo pro zmatečnost. Nejvyšší soud neshledal, že jsou splněny tyto podmínky mimořádné dovolací stížnosti. Nejde o placení výživného za dobu minulou, jak míní stěžovatel, nýbrž jen o řešení otázky, zda za den podání návrhu na placení výživného jest pokládati již den, kdy návrh učinila u soudu matka dítěte, či teprve den, kdy se k tomuto matčinu návrhu připojil jeho kolisní opatrovník. Tuto otázku rozřešil rekursní soud bez porušení zákona a stačí odkázati stěžovatele v té příčině na odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se ještě dodává, že podnět k nespornému řízení o vyživovací povinnosti manželského otce k nezletilému dítěti může dát také jeho matka, zejména je-li dítě v její výchově a výživě (§ 178 obč. zák.) a že bylo povinností soudu podle §§ 270, 271, 187 obč. zák. a podle zásady § 2 čís. 2 nesp. říz., by se postaral ihned a sám od sebe o zřízení kolisního opatrovníka pro nezletilé dítě.

Čís. 10601.

I smíšené darovací smlouvy lze odvolati pro hrubý nevděk. Lze se domáhati vrácení postoupených nemovitostí, nikoliv jen rozdílu mezi cenou postoupených nemovitostí a úplatou, byla-li smlouva částí daleko převažující smlouvou neúplatnou.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, Rv I 278/30).

Žalobkyně postoupila žalované za 5.600 Kč nemovitosti, mající cenu přes 30.000 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované pro hrubý nevděk zrušení postupní smlouvy proti vrácení zaplacených 5.600 Kč. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce, vychází-li se, jak nutno, ze zjištění nižších soudů, posoudil odvolací soud věc správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle zjištění nižších soudů mají nemovitosti, které žalobkyně žalované své snaše postoupila, po srážce ceny bytu a výměnku čistou hodnotu 32.989 Kč a úplata, kterou žalovaná za to dala, činí jen 5.600 Kč. Odstupní smlouvy, třebaže nejsou smlouvami ryze darovacími, jsou darovacími smlouvami smíšenými (§§ 935 a 942 obč. zák.). Tvzení dovolatelky, že prý při smlouvách nešlo o darování, nemá ve zjištěních nižších soudů a hledíc k hodnotě vzájemného plnění opodstatnění. Není sporu o tom (srovnej nález čís. 6 Gl. U. 4659, 9847, 13871, sb. n. s. 1982, 2765, 3725), že i smíšené darovací smlouvy lze pro hrubý nevděk odvolati (§§ 948, 949 obč. zák.). Jest zjištěno, že dovolatelka žalobkyni, své tchýni, nadávala, že s ní zle nakládala a ji i bila, takže žalobkyně měla na těle viditelné známky a následky. Tím se dovolatelka dopustila proti žalobkyni jednání, pro která mohla býti na žádost žalobkyně a i z úřadu trestně stíhána. Dovolatelka dopustila se tudíž po rozumu § 948 obč. zák. hrubého nevděku. Nebylo zjištěno, že žalobkyně dovolatelku k řečeným činům vyprovokovala, a, co se týče odpuštění, nelze k této námitce dovolatelky již proto přihlížeti, že se tímto tvrzením hájí teprve v opravném řízení, kde nová tvrzení a nové námitky nejsou přípustné (§§ 482, 513 c. ř. s.). Pokud jde o stanovisko dovolatelky, že se žalobkyně může domáhati jen rozdílu mezi cenou postoupených nemovitostí a úplatou 5.600 Kč, kterou od dovolatelky dostala, nelze v souzeném případě dovolatelce přisvědčiti a jest uznati, že rozhodnutí nižších soudů, by dovolatelka proti náhradě 5.600 Kč s příslušenstvím vrátila žalobkyni postoupené nemovitosti, odpovídá stavu věci, neboť bylo zjištěno, že dovolatelka obdržela nemovitosti v ceně 32.989 Kč, kdežto navzájem dala jen 5.600 Kč, takže smlouva byla v tomto případě částí daleko převažující smlouvou neúplatnou.

Čís. 10602.

Služební a platové poměry státních zaměstnanců v pomocné kancelářské službě (vládní nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 113 sb. z. a n.).

Žádal-li kancelářský oficiant, by byl sprostěn dosavadní služby k určitému dni, nemá nárok na vrácení zaplacených pensijních příspěvků.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, Rv I 457/30).